

Środa, 10 lutego 2010 r.

29. zwraca się do Komisji o coroczne składanie Parlamentowi sprawozdania z wdrażania polityki fiskalnej UE, począwszy od października 2010 r.;

*

* *

30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

Równość kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej - rok 2009

P7_TA(2010)0021

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – rok 2009 (2009/2101 (INI))

(2010/C 341 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 oraz art. 3 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 23 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 27 lutego 2009 w sprawie równości kobiet i mężczyzn – rok 2009 (COM(2009)0077),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 czerwca 2000 r. zatytułowany „W kierunku wspólnotowej strategii ramowej w dziedzinie równości kobiet i mężczyzn (2001-2005)” (COM(2000)0335) oraz roczne sprawozdania Komisji w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej za lata 2000, 2001, 2002, 2004, 2005, 2006, 2007 i 2008 (odpowiednio: COM(2001)0179, COM(2002)0258, COM(2003)0098, COM(2004)0115, COM(2005)0044, COM(2006)0071, COM(2007)0049 i COM(2008)0010),
- uwzględniając dyrektywę 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równych szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededagowana) ⁽¹⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie gospodarki społecznej ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2008 r. zatytułowany „Większa równowaga między pracą a rodziną: ułatwianie godzenia życia zawodowego, prywatnego i rodzinnego”(COM(2008)0635),
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn prowadzących działalność na własny rachunek oraz uchylającej dyrektywę 86/613/EWG, (COM(2008)0636) przedstawiony przez Komisję dnia 3 października 2008 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0062.

Środa, 10 lutego 2010 r.

- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/85/EWG w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (COM(2008)0637), przedstawiony przez Komisję dnia 3 października 2008 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 3 października 2008 r. zatytułowane „Realizacja celów barcelońskich w zakresie struktur opieki nad dziećmi do osiągnięcia wieku obowiązku szkolnego” (COM(2008)0638),
- uwzględniając stan ratyfikacji konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi (CETS nr 197),
- uwzględniając ramy działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn, przyjęte przez europejskich partnerów społecznych w dniu 22 marca 2005 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (konwencja CEDAW) przyjętą w 1979 r.,
- uwzględniając Europejski pakt na rzecz równości płci przyjęty przez Radę Europejską w dniach 23-24 marca 2006 r.,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet ⁽¹⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 24 października 2006 r. w sprawie imigracji kobiet: roli i miejsca imigrantek w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady: „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli – program sztokholmski” ⁽³⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie planu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn (2006-2010) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komitet doradczy ds. równości szans dla kobiet i mężczyzn oraz jego opinię w sprawie różnic płacowych między kobietami i mężczyznami wydaną w dniu 22 marca 2007 r.,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 3 września 2008 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn – 2008 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0098.

⁽²⁾ Dz.U. C 313 E, z 20.12.2006, s. 118.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0090.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 301 E, z 13.12.2007, s. 56.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 295 E z 4.12.2009, s. 35.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 21.

Środa, 10 lutego 2010 r.

- uwzględniając art. 48 i art. 119 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0004/2010),
- A. mając na uwadze, że równość kobiet i mężczyzn stanowi podstawową zasadę UE uznaną w Traktacie o Unii Europejskiej oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a także mając na uwadze fakt, że pomimo znacznych postępów w tej dziedzinie, nadal w wielu aspektach kobiet i mężczyzn nie traktuje się na równi,
- B. mając na uwadze, że Unia Europejska jest obecnie pogrążona w poważnym kryzysie gospodarczym, finansowym i społecznym, który w szczególności wpływa na sytuację kobiet na rynku pracy,
- C. mając na uwadze, że macierzyństwo i ojcostwo należy uważać za podstawowe prawa, mające zasadnicze znaczenie dla równowagi społecznej, oraz mając na uwadze, że na szczęblu Unii Europejskiej obowiązuje dyrektywa w sprawie urlopu macierzyńskiego⁽¹⁾ oraz dyrektywa w sprawie urlopu rodzicielskiego⁽²⁾, lecz do tej pory nie powstały żadne przepisy dotyczące urlopu ojcowskiego,
- D. mając na uwadze, że z uwagi na segregację zawodową i sektorową oraz że na podstawie dostępnych danych w skali ogólnej na początku kryzys dotknął bardziej mężczyzn niż kobiety, lecz sytuacja przedstawia się różnie w poszczególnych państwach i sektorach, mianowicie w tradycyjnych sektorach przemysłu, zatrudniających w większości kobiety, gdzie zamknięto wiele przedsiębiorstw i zdelokalizowano firmy wielonarodowe; mając na uwadze, że 31,1 % zatrudnionych kobiet, a tylko 7,9 % zatrudnionych mężczyzn pracuje w niepełnym wymiarze godzin; mając na uwadze, że to kobiety są większością w niektórych sektorach usług publicznych i że w niektórych państwach członkowskich stanowią nawet dwie trzecie osób zatrudnionych w sektorze edukacji, zdrowia i pomocy społecznej; mając na uwadze, iż należy się spodziewać, że w przypadku przyszłych ograniczeń budżetowych w tych sektorach kryzys dotknie szczególnie kobiety,
- E. mając na uwadze, że tradycyjnie kobietom w większym stopniu zagraża ubóstwo i ograniczony poziom emerytury, w szczególności samotnym matkom i kobietom, które przekroczyły 65 rok życia; mając na uwadze, że te ostatnie otrzymują emerytury, których kwota bliska jest minimum egzystencji z wielu powodów, takich jak zaprzestanie lub przerwanie działalności zawodowej, aby poświęcić się obowiązkom rodzinnym lub ponieważ pracowały one w przedsiębiorstwie małżonka, szczególnie w sektorze handlu i rolnictwa, bez wynagrodzenia ani ubezpieczenia społecznego oraz mając na uwadze, że celem większości strategii politycznych jest pomoc rodzinom z dziećmi, pomimo że 35 % gospodarstw rodzinnych składa się z jednej osoby, w większości przypadków kobiety,
- F. mając na uwadze, że poziom zatrudnienia kobiet wynosi średnio 59,1 % przy czym istnieją wielkie rozbieżności w stopie zatrudnienia kobiet, która wynosi od 37,4 % do 74,3 %, że jego stały wzrost od 2000 r. nie przyniósł poprawy warunków zatrudnienia kobiet oraz że są one nadal ofiarami segregacji zawodowej i sektorowej,
- G. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa gospodarki społecznej są przykładem sukcesu w zwiększaniu poziomu zatrudnienia kobiet, że podnoszą one status społeczny kobiet, zwiększają ich niezależność finansową i przyczyniają się do godzenia życia zawodowego i rodzinnego, w szczególności dzięki oferowanym przez nie usługom opieki nad dziećmi, osobami starszymi i niepełnosprawnymi,
- H. mając na uwadze, że średnie różnice w wynagrodzeniu kobiet i mężczyzn utrzymują się od 2000 r. na tym samym poziomie (14 %-17,4 %) pomimo licznych środków wprowadzonych przez Komisję i zobowiązań podjętych przez państwa członkowskie,
- I. mając na uwadze, że art. 157 Traktatu TFUE stanowi, że „każde państwo członkowskie zapewnia stosowanie zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę takiej samej wartości” oraz że zasada ta została potwierdzona orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich,

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (Dz.U. L 348 z 28.11.1992, s. 1),

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 roku w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 145 z 19.6.1996, s. 4).

Środa, 10 lutego 2010 r.

- J. mając na uwadze, że w wymienionej wyżej rezolucji z dnia 18 listopada 2008 r. Parlament Europejski zwraca się do Komisji o przedłożenie do dnia 31 grudnia 2009 r. wniosku legislacyjnego w sprawie zmiany obowiązującego prawodawstwa dotyczącego stosowania zasady równego wynagradzania kobiet i mężczyzn,
- K. mając na uwadze, że mężczyźni – choć w mniejszym stopniu – również cierpią z powodu segregacji zawodowej i sektorowej oraz stereotypów dotyczących płci,
- L. mając na uwadze, że podział obowiązków rodzinnych i domowych między kobiety i mężczyzn, między innymi dzięki większemu korzystaniu z urlopów rodzicielskich i ojcowskich, jest niezbędnym warunkiem w dążeniu do osiągnięcia równości kobiet i mężczyzn, ubolewa jednak nad faktem, że w ramach porozumienia ramowego partnerów społecznych w sprawie urlopu rodzicielskiego (lipiec 2009) nie udało się ustalić kwestii płatnego urlopu, który mógłby mieć decydujący wpływ na odsetek mężczyzn korzystających z tej możliwości oraz na równy podział obowiązków zawodowych i rodzinnych między kobiety i mężczyzn,
- M. mając na uwadze, że dostęp do usług opieki nad dziećmi, osobami starszymi i innymi osobami niesamodzielnymi ma zasadnicze znaczenie dla równego udziału kobiet i mężczyzn w rynku pracy, edukacji i szkoleniach,
- N. mając na uwadze, że podczas posiedzenia Rady Europejskiej w Barcelonie w dniach 15-16 marca 2002 r. państwa członkowskie zostały wezwane do utworzenia do 2010 r. placówek opieki nad dziećmi dla przynajmniej 90 % dzieci w wieku od trzech lat do wieku szkolnego oraz dla przynajmniej 33 % dzieci do trzeciego roku życia, lecz ponad połowa tych państw jest nadal daleka od osiągnięcia wyznaczonych celów,
- O. mając na uwadze, że w 2008 r. kobiety otrzymały 58,9 % dyplomów uniwersyteckich w Unii Europejskiej, że stanowią one większość studentów na wydziałach handlu, zarządzania i prawa, lecz nadal są mniejszością na stanowiskach decyzyjnych w przedsiębiorstwach, administracji i organach politycznych; mając na uwadze, że niewielka liczba absolwentek informatyki, inżynierii i fizyki – która stanowi o niewystarczającej liczbie kobiet w sektorze prywatnym – ma decydujące znaczenie dla ożywienia gospodarki; mając na uwadze, że różnice w wynagrodzeniach między mężczyznami a kobietami w sektorze informatyki z czasem raczej pogłębiły się,
- P. mając na uwadze, że odsetek posłanek do Parlamentu Europejskiego wzrósł z 32,1 % w kadencji 2004-2009 do 35 % po wyborach europejskich z dnia 7 czerwca 2009 r., że liczba kobiet przewodniczących komisjom parlamentarnym wzrosła z 25 % do 41 %, a także że odsetek wiceprzewodniczących Parlamentu Europejskiego zwiększył się z 28,5 % do 42,8 %, lecz liczba kwestorów płci żeńskiej zmniejszyła się z 3 do 2,
- Q. mając na uwadze oznaki pogarszania się sytuacji niektórych grup kobiet, często borykających się z wieloma trudnościami i zagrożeniami oraz podwójną dyskryminacją, szczególnie takich jak kobiety niepełnosprawne, kobiety z osobami niesamodzielnymi na utrzymaniu, kobiety starsze, kobiety należące do mniejszości i imigrantki,
- R. mając na uwadze, że imigrantki cierpią w dwójnasób z powodu dyskryminacji na rynku pracy: z powodu płci oraz statutu imigrantek; mając na uwadze, że wśród wysoko wykwalifikowanych imigrantek co piąta wykonuje pracę, która nie wymaga kwalifikacji oraz mając na uwadze wyjątkowo niekorzystną pozycję zajmowaną przez imigrantki zatrudnione jako pomoc domowa, pracujące w sektorze hotelarsko-gastronomicznym i rolniczym,
- S. mając na uwadze, że na obszarach wiejskich wskaźniki zatrudnienia zarówno mężczyzn jak i kobiet są niższe, a ponadto wiele kobiet nigdy nie było zatrudnionych na oficjalnym rynku pracy, w związku z czym nie są one ani zarejestrowane jako bezrobotne, ani ujęte w statystykach bezrobocia, co prowadzi do specyficznych problemów finansowych i prawnych w przypadku urlopu macierzyńskiego i chorobowego, nabycia praw emerytalnych i dostępem do ubezpieczenia społecznego, jak również problemów w przypadku rozwodu; mając na uwadze, że na obszarach wiejskich w dużym stopniu nie istnieje możliwość podjęcia pracy wysokiej jakości,
- T. mając na uwadze, że kobiety, a w szczególności kobiety romskie, doświadczają systematycznie różnych form dyskryminacji ze względu na rasę i płeć; mając na uwadze, że krajowe organy ds. równości płci powinny skutecznie zająć się problemem wielorakiej i złożonej dyskryminacji,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- U. mając na uwadze, że handel ludźmi jest współczesną formą niewolnictwa, a jego ofiarami są w większości kobiety i dziewczęta,
- V. mając na uwadze, że w wyżej wymienionej rezolucji z dnia 3 września 2008 r. zachęcano państwa członkowskie do ratyfikacji konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi, która jest najsilniejszym europejskim instrumentem służącym zwalczaniu handlu ludźmi, który jest przestępstwem i stanowi naruszenie praw człowieka oraz zamach na ludzką godność i nietykalność; mając na uwadze, że do chwili obecnej jedynie 16 państw członkowskich Unii ratyfikowało tę konwencję,
- W. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet we wszystkich postaciach jest główną przeszkodą w zapewnieniu równości kobiet i mężczyzn, a także najbardziej powszechnym naruszeniem praw człowieka, wykraczającym poza granice geograficzne, gospodarcze, kulturowe czy społeczne; mając na uwadze, że jest ona palącym problemem w Unii, gdzie około 20 %-25 % dorosłych kobiet pada ofiarą przemocy fizycznej, a ponad 10 % przemocy seksualnej; mając na uwadze, że zwalczanie przemocy wobec kobiet jest priorytetem hiszpańskiego przewodnictwa Rady,
- X. mając na uwadze, że pod pojęciem zdrowia seksualnego i rozrodczego rozumiemy ogólne dobre samopoczucie, zarówno fizyczne, psychiczne, jak i społeczne człowieka, we wszystkim co dotyczy narządów rozrodczych, ich funkcji i działania, a nie jedynie brak chorób i niepełnosprawności; mając na uwadze, że uznanie pełnej fizycznej i płciowej niezależności kobiet jest warunkiem wstępnym skutecznej polityki w zakresie zdrowia seksualnego i rozrodczego, jak również polityki zwalczania przemocy wobec kobiet,
- Y. mając na uwadze, że Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn został oficjalnie powołany do życia w 2006 r. i powinien rozpocząć swoją działalność nie później niż w dniu 19 stycznia 2008 r., zaś nadal nie jest w pełni operacyjny,
- Z. mając na uwadze, że celem strategii lizbońskiej jest wejście na rynek pracy 60 % zdolnych do pracy kobiet, natomiast celem wysiłków związanych z deficytem demograficznym jest zwiększenie stopy przyrostu naturalnego, aby stawić czoła wymogom przyszłości; mając na uwadze, że równość kobiet i mężczyzn oraz równowaga między życiem zawodowym a prywatnym pozostają głównym punktem debat nad zmianami demograficznymi,
1. wyraża zadowolenie z faktu, że we wspomnianym sprawozdaniu w sprawie równości kobiet i mężczyzn – rok 2009 Komisja położyła nacisk na znaczenie, jakie ma wzmocnienie polityki równości płci w kontekście poważnych przemian gospodarczych, lecz podkreśla, że potrzeba więcej konkretnych działań i nowych strategii politycznych;
 2. jest krytyczny wobec faktu, że projekty wychodzenia z kryzysu gospodarczego koncentrują się głównie na dziedzinach zatrudnienia zdominowanych przez mężczyzn; podkreśla, że wsparcie w większym stopniu przyszłości zatrudnienia mężczyzn niż kobiet prowadzi raczej do zwiększenia nierówności w zatrudnieniu kobiet i mężczyzn, niż do jej złagodzenia; podkreśla konieczność włączenia polityki równości kobiet i mężczyzn do europejskich, krajowych i międzynarodowych planów wychodzenia z kryzysu;
 3. nawołuje Radę, Komisję Europejską i państwa członkowskie do występowania w obronie praw społecznych oraz zadbania o to, aby kryzys gospodarczy i finansowy nie doprowadził do ograniczenia korzyści i usług społecznych, szczególnie w zakresie opieki nad dziećmi i osobami starszymi; podkreśla, że polityka opieki społecznej i świadczenie usług w tym zakresie jest nierozdzielnie związane z dążeniem do równego traktowania kobiet i mężczyzn;
 4. zauważa, że kryzys gospodarczy, społeczny i finansowy może być dla Unii szansą na utworzenie bardziej wydajnej i innowacyjnej gospodarki oraz społeczeństwa uwzględniające w większej mierze równość kobiet i mężczyzn, jeżeli podejmie się właściwe środki i strategie polityczne;
 5. zwraca się do Komisji o przedstawienie szczegółowych statystyk dotyczących skutków kryzysu dla kobiet i mężczyzn z uwzględnieniem poziomu bezrobocia, przeobrażeń w dziedzinie zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin oraz umów bezterminowych i na czas określony, a także wpływu polityki antykryzysowej na usługi publiczne;
 6. podkreśla, że Komisja i państwa członkowskie powinny doceniać, wspierać i umacniać rolę kobiet w gospodarce społecznej ze względu na wysoki wskaźnik zatrudnienia kobiet w tym sektorze oraz na znaczenie usług oferowanych przez tę gospodarkę dla wspierania godzenia życia zawodowego i prywatnego;

Środa, 10 lutego 2010 r.

7. zwraca się do państw członkowskich które powinny dokonać sanacji budżetu, aby unikały sytuacji w której kobiety byłyby nadmiernie poszkodowane oraz zwraca się do Komisji i państw członkowskich o to, aby na podstawie tych statystyk i analiz wpływu opracowały politykę naprawy gospodarczej uwzględniającą specyficzne potrzeby i sytuacje kobiet i mężczyzn, między innymi poprzez politykę zintegrowanego podejścia do zagadnień dotyczących równości kobiet i mężczyzn („gender mainstreaming”) oraz analizę budżetową uwzględniającą problematykę równości kobiet i mężczyzn („gender budgeting”);
8. jest krytyczny wobec faktu, że problematyka płci nie została praktycznie poruszona w obecnej strategii lizbońskiej, w związku z czym nawołuje Radę i Komisję do zawarcia w przyszłej strategii postlizbońskiej „UE 2020” rozdziału dotyczącego problematyki płci;
9. nawołuje krajowe organy ds. równości, aby zastosowały zintegrowane podejście w celu zwiększenia skuteczności reakcji i rozwiązywania problemów w przypadkach wielorakiej dyskryminacji; ponadto nalega, aby krajowe organy ds. równości przeprowadziły szkolenia dla sędziów, prawników i urzędników, uczące ich jak identyfikować wieloraką dyskryminację, jak jej zapobiegać i przeciwdziałać;
10. wyraża zadowolenie z faktu, że wyznaczony na posiedzeniu Rady Europejskiej w Lizbonie w dniach 23-24 marca 2000 r. cel, polegający na osiągnięciu 60 % poziomu zatrudnienia kobiet do roku 2010, zostanie wkrótce osiągnięty; podkreśla jednak, że niestety znaczna część tych miejsc pracy to miejsca niepewne i niskopłatne; ubolewa również nad dużymi rozbieżnościami między państwami członkowskimi, w których poziom ten wynosi od 37,4 % do 74,3 %; w związku z tym zwraca się do państw członkowskich o podjęcie działań niezbędnych do skutecznego stosowania dyrektywy 2006/54/WE;
11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia uwagi na sytuację małżonek pomagających w rzemiośle, handlu, rolnictwie, rybołówstwie i małych przedsiębiorstwach rodzinnych w kontekście równości płci oraz uwzględniając fakt, że kobiety znajdują się w mniej korzystnej sytuacji niż mężczyźni; nawołuje państwa członkowskie do opracowania prawnej koncepcji współwłasności w celu zagwarantowania pełnego uznania praw kobiet w sektorze rolnictwa, odpowiedniej ochrony w zakresie ubezpieczenia społecznego i uznania ich pracy;
12. nawołuje Radę, Komisję Europejską i państwa członkowskie do wprowadzenia środków i realizacji działań mających na celu włączenie kobiet do udziału w projektach i programach na rzecz transformacji ekologicznej, m.in. w sektorze odnawialnych źródeł energii oraz w dziedzinach intensywnie wykorzystujących badania naukowe i technologię;
13. zachęca państwa członkowskie do wspierania programów na rzecz przedsiębiorczości kobiet w sektorze przemysłu oraz do finansowego wspierania i zapewnienia struktur doradztwa zawodowego dla kobiet zakładających przedsiębiorstwa;
14. podkreśla, że własne dochody kobiet i płatna praca nadal są kluczem do ich niezależności ekonomicznej i do większej równości między kobietami a mężczyznami w całym społeczeństwie; podkreśla, że mając w szczególności na uwadze zjawisko starzenia się społeczeństwa, potrzeba zarówno mężczyzn jak i kobiet, aby zapobiec niedoborowi siły roboczej;
15. stwierdza, że kobiety są narażone w większym stopniu na ubóstwo, gdyż nadal istnieje duża rozbieżność w średnim wynagrodzeniu kobiet i mężczyzn, oraz że w dalszym ciągu występują znaczne różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi i sektorami; dlatego nalega, aby państwa członkowskie stosowały przepisy dyrektywy 2006/54/WE, a w szczególności propagowały zasadę równego wynagrodzenia za tę samą pracę lub pracę o takiej samej wartości;
16. uważa, że należy również prowadzić działania zmierzające do zmniejszenia nierówności między kobietami a mężczyznami w zakresie emerytur, ponieważ obecnie na kobietach nadal spoczywa większość obowiązków rodzinnych, czego skutkiem jest brak ciągłości w karierze zawodowej, a w szerszym ujęciu mniejsze niż u mężczyzn zaangażowanie zawodowe;
17. ubolewa nad faktem, że w odpowiedzi na wymienioną rezolucję Parlamentu z dnia 18 listopada 2008 r. Komisja nie przedstawiła do tej pory wniosku legislacyjnego w sprawie przeglądu obowiązującego prawodawstwa dotyczącego stosowania zasady równego wynagradzania kobiet i mężczyzn; nawołuje Komisję do jak najszybszego przedstawienia takiego wniosku legislacyjnego;

Środa, 10 lutego 2010 r.

18. popiera działania Komisji związane z postępowaniem w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w zakresie transpozycji obowiązujących dyrektyw; uważa, że państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, powinny jak najszybciej przełożyć na prawo krajowe dyrektywy dotyczące równości kobiet i mężczyzn, a w szczególności zadbać o ich prawidłowe stosowanie;
19. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przeprowadzenie kampanii uświadamiającej w szkołach, miejscach pracy i środkach przekazu, aby propagować zróżnicowany wybór zawodów, zwłaszcza wśród dziewcząt, zwalczać nadal istniejące stereotypy dotyczące płci oraz obrazy uwłaczające godności, a szczególnie zwraca się o przeprowadzenie kampanii podkreślających rolę mężczyzn w równym dzieleniu się obowiązkami rodzinnymi oraz w godzeniu życia zawodowego i prywatnego;
20. zachęca państwa członkowskie do wyróżnienia przedsiębiorstw, które przyjmują środki mające na celu propagowanie równości kobiet i mężczyzn i łatwiejsze godzenie życia zawodowego z życiem rodzinnym w dążeniu do upowszechniania dobrych wzorców w tej dziedzinie;
21. podkreśla znaczenie placówek opieki nad dziećmi w wieku przedszkolnym, w tym usług w zakresie opieki nad dziećmi, pomocy osobom starszym i innym osobom niesamodzielnym, dla zapewnienia większej harmonii między życiem zawodowym a prywatnym; popiera działania Komisji zmierzające do opracowania porównywalnych statystyk dobrej jakości, dostępnych we właściwym czasie oraz do przedstawienia odpowiednich zaleceń poszczególnym państwom członkowskim; nawołuje państwa członkowskie do podjęcia wszelkich kroków zmierzających do osiągnięcia wspomnianych wyżej celów w zakresie placówek opieki nad dziećmi w wieku przedszkolnym, wyznaczonych na posiedzeniu Rady Europejskiej w Barcelonie;
22. podkreśla znaczenie niektórych działań podjętych przez Komisję, zwłaszcza wniosku dotyczącego zmiany dyrektywy 92/85/EWG w sprawie urlopu macierzyńskiego oraz dyrektywy 86/613/EWG w sprawie osób pracujących na własny rachunek i małżonków pomagających w przedsiębiorstwach rodzinnych; niemniej jednak uważa, że wniosek Komisji w sprawie zmiany dyrektywy 92/85/EWG nie jest wystarczająco ambitny w zakresie wspierania godzenia życia zawodowego z życiem rodzinnym i prywatnym kobiet i mężczyzn;
23. podkreśla konieczność rozpatrzenia kwestii urlopów ojcowskich i zwraca się do Komisji o wspieranie wszelkich kroków zmierzających do wprowadzenia urlopu ojcowskiego na poziomie europejskim; uważa, że urlop macierzyński i ojcowski powinien być powiązany, aby lepiej chronić kobiety na rynku pracy i zwalczać w ten sposób istniejące w społeczeństwie stereotypy związane z korzystaniem z tego urlopu;
24. nawołuje państwa członkowskie i partnerów społecznych do wspierania bardziej zrównoważonej obecności kobiet i mężczyzn na decyzyjnych stanowiskach w przedsiębiorstwach, administracji i organach politycznych i w związku z tym wzywa do wyznaczenia wiążących celów, aby zadbać o równą reprezentację kobiet i mężczyzn; wskazuje w związku z tym na pozytywne skutki, jakie ma dla reprezentacji kobiet stosowanie parytetu płciowego w wyborach;
25. przyjmuje z zadowoleniem decyzję rządu norweskiego o zwiększeniu do co najmniej 40 % liczby kobiet zasiadających w zarządach przedsiębiorstw prywatnych i publicznych; nawołuje Komisję Europejską i państwa członkowskie do czerpania przykładu z norweskiej inicjatywy i do podjęcia działań zmierzających w tym samym kierunku;
26. nawołuje państwa członkowskie do przeprowadzenia kampanii wśród absolwentek szkół średnich propagującej wybór zawodu inżyniera, aby zwiększyć udział kobiet w zawodach technicznych tradycyjnie wykonywanych przez mężczyzn;
27. wyraża zadowolenie z faktu, że znacznie zwiększyła się liczba kobiet na stanowiskach przewodniczących komisji parlamentarnych i wiceprzewodniczących Parlamentu Europejskiego, a także – może nie w sposób tak znaczący, ale niezaprzeczalny – liczby posłanek do Parlamentu Europejskiego w wyniku wyborów europejskich z czerwca 2009 r.;
28. w związku z powyższym uważa, że osiągnięty z takim trudem odsetek kobiet wśród komisarzy (który wynosi 33 % składu całej Komisji) stanowi niezbędne minimum; uważa, że skład Komisji Europejskiej powinien lepiej odzwierciedlać różnorodność społeczeństwa europejskiego, również pod względem płci; nawołuje państwa członkowskie, aby przy okazji przyszłych nominacji przedstawiały dwóch kandydatów, aby ułatwić utworzenie bardziej reprezentatywnego składu Komisji Europejskiej;

Środa, 10 lutego 2010 r.

29. nawołuje państwa członkowskie do wnikliwego zbadania swojej polityki migracyjnej, aby lepszej wykorzystać kompetencje wysoko wykwalifikowanych imigrantek oraz do zapewnienia ubezpieczenia społecznego kobietom zatrudnionym jako pomoc domowa i pracujących w innych sektorach, gdzie jest ono niedostateczne, aby wspierać integrację imigrantek, zapewniając im także dostęp do edukacji, a zwłaszcza kształcenia zawodowego i nauki języka państwa przyjmującego;

30. zwraca się do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o priorytetowe traktowanie grup kobiet znajdujących się w trudniejszej sytuacji i poświęcenie im szczególnej uwagi: kobietom niepełnosprawnym, kobietom mającym na utrzymaniu osoby niesamodzielne, kobietom starszym, kobietom należące do mniejszości, imigrantkom i więźniarkom oraz nawołuje do opracowania szczególnych środków mających na celu zaspokojenie ich potrzeb;

31. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia i wdrożenia koniecznych środków mających na celu wspieranie kobiet niepełnosprawnych, aby mogły one czynić postępy w tych obszarach życia społecznego, zawodowego, kulturalnego i politycznego, w których ciągle są niedostatecznie reprezentowane;

32. wzywa Republikę Czeską, Niemcy, Estonię, Irlandię, Grecję, Włochy, Litwę, Węgry, Holandię, Finlandię i Szwecję do niezwłocznego podpisania konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi;

33. przypomina, że przemoc wobec kobiet jest nadal poważnym problemem, któremu należy zaradzić wszelkimi środkami na poziomie wspólnotowym i krajowym; zwraca się do nowej Komisji o ustanowienie w okresie najbliższych pięciu lat europejskiego roku zwalczania przemocy wobec kobiet; gratuluje hiszpańskiemu przewodnictwu Rady priorytetowego traktowania walki z przemocą wobec kobiet i zachęca kolejne przewodnictwa do podobnych działań;

34. popiera propozycje przewodnictwa hiszpańskiego dotyczące wprowadzenia europejskiego nakazu ochrony ofiar oraz utworzenia wspólnego dla całej Unii Europejskiej numeru telefonu zaufania dla ofiar przemocy;

35. podkreśla, że należy zwalczać przemoc wobec kobiet, aby osiągnąć równość między kobietami i mężczyznami; wzywa Komisję do podjęcia prac nad przygotowaniem projektu kompleksowej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania wszelkim formom przemocy wobec kobiet i zwalczania tej przemocy w szczególności handlu kobietami;

36. podkreśla, że kobiety muszą mieć kontrolę nad swoimi prawami seksualnymi i rozrodczymi, szczególnie dzięki zapewnieniu łatwego dostępu do środków antykoncepcyjnych i możliwości aborcji; podkreśla, że kobiety muszą mieć dostęp do nieodpłatnych konsultacji w sprawie aborcji; w związku z tym wyraża, jak uczynił to w wymienionej rezolucji z dnia 3 września 2008 r., poparcie dla środków i działań służących poprawie dostępu kobiet do usług związanych ze zdrowiem seksualnym i rozrodczym oraz podnoszeniu świadomości kobiet na temat ich praw i dostępnych usług; nawołuje państwa członkowskie i Komisję do wdrożenia środków i działań uświadamiających mężczyznom ich odpowiedzialność w kwestiach seksualnych i rozrodczych;

37. zauważa, że proces tworzenia Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn nie został jeszcze zakończony i oczekuje, że stanie się on jak najszybciej w pełni operacyjny;

38. nawołuje Komisję Europejską do kontynuacji nowej strategii „Więcej niż PKB” oraz do wprowadzenia w swoich pracach strategii umożliwiających mierzenie wkładu wnoszonego przez kobiety i mężczyzn do PKB państw członkowskich w ramach międzypokoleniowej solidarności;

39. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów państw członkowskich.